

De overweging van deze zondag is gemodelleerd naar een radio-uitzending van de EO van afgelopen zondag: 'Dit is de Zondag'. Radio 1 om 07.00 uur (tussen haakjes, dit is een uitzending die vaak de moeite waard is kan ook in bed beluisterd worden!)

Een goede zondag,

Hans

EENENTWINTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR C

Jesaja 66:18-21

Lucas 13:22-3

Bennekom 2013

'Op weg naar Jeruzalem trok Jezus verder langs steden en dorpen, terwijl hij onderricht gaf'.

Zó luidde de openingszin van het evangelie van vandaag. De woorden van die zin doen me denken aan een radio-uitzending van vorige week, op zondagmorgen (EO. Dit is de zondag): een interview met een therapeut, die zich een wandelcoach noemde. Al wandelend houdt hij met mensen, die daar behoefte aan hebben, therapeutische gesprekken. Onderweg grijpt hij alles aan wat ze zien of meemaken als een symbool, dat hen verder kan helpen op hun levensweg.

Ik weet niet of de man denkt, dat hij iets absoluut nieuws had uitgevonden, maar reeds in de Griekse oudheid gaf Aristoteles al wandelend lessen in filosofie, en sinds jaar en dag voeren verlichte mensen op wandeltochten leerlingen binnen in het geestelijk leven.

Met een beetje goede wil, zou je ook Jezus kunnen zien als een wandelende coach. Ook hij wandelde van stad tot stad door het platteland van Galilea, terwijl hij onderricht gaf en mensen verder hielp op het geestelijk pad.

Vandaag gebruik ik dat beeld van 'wandelcoach' om het evangelieverhaal van Lucas na te vertellen en vooral om te laten zien, dat het narratief dat we vandaag gelezen hebben, past in het geheel van Jezus' prediking.

Jezus is dus op weg naar Jeruzalem, wandelend door de straten van steden en dorpen in Galilea. Op een gegeven moment voegt zich iemand bij hem, met een dringende vraag.

Het kan zijn dat die mens echt worstelde met zijn probleem, het kan ook zijn dat hij puur om een praatje verlegen was. Het narratief geeft er ons geen uitsluitel over.

Maar hoe het ook zij, Jezus gaat serieus in op zijn vraag: zijn het er maar weinigen, die gered zullen worden?

Als een wijze therapeut, begaan met zijn cliënt - zo stel ik me mediterend voor - zegt Jezus zo-iets als:

Kijk eens goed om je heen. We lopen als maar langs huizen, en al die huizen hebben deuren... zeggen die deuren je iets? Zouden die deuren je iets duidelijk kunnen maken over de vraag die je bezig houdt? Waar doen 'deuren' je aan denken...?

Deuren? Je kunt niet zomaar binnen komen, wel?! zegt de tochtgenoot aarzelend.

Iemand of iets moet die deur voor je openen, toch?

Precies! beaamt Jezus.

Heb jij iemand, die ooit voor jou de deur naar het geestelijk leven heeft opengedaan?

Was iemand in jouw leven - geestelijk gezien - ooit voor jou een open deur?

Nu man merkt dat Jezus serieus op zijn vraag wil ingaan, vat hij moed:

Ja, zegt hij, indertijd heeft bijvoorbeeld Johannes de Doper... nogal wat invloed op mij gehad...

En nu herinner ik mij ook weer: ooit hebt ik een preek van u gehoord, waarin u zei, dat u zelf de deur was (Joh. 10:7). De deur van de schaaftal als ik me goed herinner.

Jezus weer:

Ja, dat beeld van de deur... dat is een krachtig bijbels beeld, en het is mij, Jezus van Nazaret, daarom ook zo intens dierbaar. Ik paste het indertijd dan ook graag op mijzelf toe.

Maar, stel je nu eens voor dat jij in een van die huizen woont, waar we nu langs lopen, en ik - Jezus van Nazaret - sta voor de deur en klop... (Apocalyps 3:20) zou je mij open doen?... en hoe zou je dat doen? Met welk gevoel?...

Ja, Heer, ik weet dat u gezonden bent om ons de weg te wijzen, om een doorbraak te bewerken waar we zijn vastgelopen, dat u gekomen bent om een deur voor ons te openen.

Zo wandelen die twee in gedachte voort, kijkend naar deuren, deuren die openstaan en andere die hermetisch gesloten zijn, overwegend hoe die doodgewone deuren - op symbolisch verwijzen - iets zeggen over diepere werkelijkheden in hun eigen leven.

Op een gegeven moment horen ze uit openstaande ramen luid en duidelijk vrolijke muziek komen en ze zien dat binnen de ruimte meer vol is met dansende, zingende en hossende mensen. Daar wordt blijkbaar een bruiloft gevierd.

Hoe zijn al die mensen binnengekomen, denk je? vraagt Jezus. De deur is toch dicht (Mt. 25:1 e.v.)? Wel, ze hebben natuurlijk een uitnodiging ontvangen...

Inderdaad, uitgenodigd zijn is één voorwaarde, ja...

Maar heb je al eens ooit mijn parabel gehoord van de tien bruidmeisjes, waarvan vijf nogal dom waren en nonchalant, en de andere vijf hun gezond verstand gebruikten? De wijzen hadden zich goed voorbereid en waren op tijd klaar, de dommen hadden gedacht: we zien wel als het zover is.

Je moet je terdege voorbereiden, dat geldt voor ieder feest.

Vanzelf gaat het niet.

Als je er heengaat moet je minstens je spullen bij je hebben, de kaart met de uitnodiging, je cadeautje, je allerbeste humeur, en je warme gevoelens en beste wensen voor bruid en bruidegom en je zorgt dat je er wat feestelijk uitziet.

Voorbereiden, je toerusten is de sleutel, die deuren van geestelijk leven opent.

En om op je oorspronkelijke vraag terug te komen: *iedereen* is genodigd.

Maar waar *jij* je zorgen over moet maken is niet zozeer of er veel of weinig mensen op de uitnodiging in zullen gaan.

Veel belangrijker voor jou zelf is de vraag:

wat wordt er van mij verwacht aan toerusting, opdat ook voor mij hier en nu Gods deuren niet gesloten blijven?

En om je helemaal uit de brand te helpen: je hebt al van Jesaja gehoord, (in de eerste lezing) dat uit alle volkeren mensen zullen toestromen naar het symbolische, hemels Jeruzalem. En Ik Jezus, beaam dat en ik verzeker je uit de grond van mijn hart: uit het oosten en westen, uit het noorden en zuiden zullen ze komen, en ze zullen aan tafel worden genodigd in het koninkrijk van God.

Maar voor jou geldt: wandel nu in alle ootmoed met je God (Micha 6:8). Neem ter harte al wat de Schrift je leert en wat je ziet en meemaakt op je levensweg en de deur van het waarachtige leven gaat ook open voor jou.